

Νίκη του φεμινιστικού κινήματος στην Κολομβία

της Μαριλένας Ευσταθιάδη

Η 21^η Φεβρουαρίου καθιερώνεται ως μια ιστορική μέρα για τους αγώνες των γυναικών στην Κολομβία και παγκοσμίως. Πριν από ενάμιση χρόνο, το κίνημα *Causa Justa por el aborto* πήρε την πρωτοβουλία να αιτηθεί ενώπιον του Συνταγματικού Δικαστηρίου της Κολομβίας την αποποινικοποίηση των αμβλώσεων. Σε όλη την ιστορία της χώρας η διακοπή της κύησης θεωρείτο έγκλημα. Μέχρι το 2006 τιμωρούνταν με ποινή φυλάκισης. Το Μάιο του 2006 έγινε το πρώτο νομοθετικό βήμα προς την αποποινικοποίηση της πράξης, επιτρέποντας την έκτρωση σε τρεις περιπτώσεις: 1. Όταν η εγκυμοσύνη είναι αποτέλεσμα καταγγελλμένης σεξουαλικής κακοποίησης, 2. Όταν θέτει σε κίνδυνο την υγεία της μητέρας, 3. Όταν το έμβρυο έχει κάποια δυσμορφία ασύμβατη με τη ζωή. Ωστόσο, ήταν πολλές οι περιπτώσεις στις οποίες ο νόμος αυτός δεν εφαρμοζόταν. Πολλοί γιατροί αρνούσαν να προχωρήσουν στην επέμβαση προτάσσοντας «συνειδησιακά κωλύματα». Παρόλο που στα επόμενα χρόνια φάνηκε να παίρνονται κάποιες νομοθετικές πρωτοβουλίες επί του ζητήματος, στην πράξη υπήρχαν τόσα κενά στο νόμο, τα οποία χρησιμοποιούνταν ως δικαιολογία για τη στέρηση αυτού του δικαιώματος, ακόμα και στις γυναίκες που πληρούσαν κάποια εκ των τριών προϋποθέσεων.

Με το αίτημα της *Causa Justa* άνοιξε μια διαδικασία το Συνταγματικό Δικαστήριο (*Corte Constitucional de Bogotá*) που κράτησε περισσότερες από 500 μέρες. Την 21^η Φεβρουαρίου αποφασίστηκε, με 5 ψήφους υπέρ και 4 κατά, η αποποινικοποίηση της έκτρωσης μέχρι τους 6 μήνες κύησης. Η Κυβέρνηση του Ιβάν Ντούκε τέθηκε εξαρχής κατά της αποποινικοποίησης και ζήτησε, μέσω του Υπουργείου Υγείας, να μείνουν τα πράγματα ως έχουν. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης αναφέρθηκε στο «δικαίωμα ζωής του αγέννητου». Από τότε που ξεκίνησε η διαδικασία, δε σταμάτησαν

να καλούνται συγκεντρώσεις έξω από το δικαστήριο. Πράσινα μαντήλια, συνθήματα και μουσικές κατέκλυζαν το δρόμο. Οι φωνές των γυναικών και όλων των φεμινιστών ενώθηκαν μέχρι που δικαιώθηκαν, καταφέροντας μια από τις ευνοϊκότερες ρυθμίσεις επί του ζητήματος σε όλη την Ήπειρο. Από εδώ και μπρος, η μητρότητα γίνεται επιλογή στην Κολομβία και χιλιάδες ζωές προστατεύονται από τον κίνδυνο των παράνομων αμβλώσεων.

Ρουβά, απλά σκάσε. Ο φόβος άλλαξε πλευρά οριστικά.

του Νώντα Σκυφτούλη

Ήρθε ο καιρός και ο Ρουβάς να ξεχρεώσει τα γραμμάτια της ασημαντότητας του κόσμου που ανήκει. Πλαισιωμένος από τις διεφθαρμένες ελίτ, που τον ρολάρουν στα αβαθή και βρώμικα νερά μιας ατέρμονης καταναλωτικής αποκτήνωσης. Ενός κόσμου τυλιγμένου σε διαφανή σελοφάν με μοναδική αξία το περιτύλιγμα.

Αυτός, ο Λιγνάδης και ο Μπαμπινιώτης και άλλοι παρόμοιοι αυτού του είδους είναι οι homo universalis! Για την ντόπια δεξιά, για το ντόπιο καθεστώς, για τους ντόπιους δημάρχους, για το ντόπιο σύστημα δούναι και λαβείν. Και αυτό είναι το βασικό νήμα που τους συνδέει και σε εμάς φτάνει και περισσεύει αυτή η διαπίστωση για να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας. Ό,τι άλλο τους συνδέει ας το κρύψουν στα σκοτάδια της ιδιωτικής τους ψυχής.

Από την πρώτη στιγμή η αστυνομία, η προστάτιδα δύναμη αυτού του συρφετού με τις ενεργητικές παραλήψεις της, έκανε ό,τι μπορούσε μην τυχόν οι βιασμοί δεκάδων ντόπιων και μεταναστών του καλλιτεχνικού διευθυντή του Εθνικού θεάτρου αποκαλυφτούν, και να μείνουν μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού. Και τα κατάφεραν και ελπίζουν. Παραμονές της δίκης βγαίνουν οι

μάρτυρες χαρακτήρα για τον κρατούμενο στις φυλακές της Τρίπολης, για να κουκουλώσουν και να εκφοβίσουν τα θύματα, ότι δηλαδή έκανε και η αστυνομία στην αρχή με τις εξακριβώσεις και τις απειλές κατά των θυμάτων.

Γράφαμε πέρσι στις 18/2: «Είναι αλήθεια! Ο Λιγνάδης και ο Φιλιππίδης παίρνουν τηλέφωνα, απειλούν, εκβιάζουν. Τους δίνεται απεριόριστος χρόνος από το Κράτος, αλλά και συμπαράσταση από αφεντικά του πλούτου και της διαφθοράς προκειμένου να οργανώσουν την άμυνά τους, επιτιθέμενοι κατά των θυμάτων που δημιούργησαν.»

Ήρθε η στιγμή που επιβεβαιώθηκαν όλα κατά γράμμα.

Δεν έχουμε σκοπό να απαντήσουμε σε κάθε μάρτυρα χαρακτήρα που θα ακολουθήσει τον Ρουβά αλλά επ' ευκαιρία να τους το ξαναπούμε:

Ο ΦΟΒΟΣ ΑΛΛΑΞΕ ΠΛΕΥΡΑ-ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙΤΕ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΑΣ

**“Έχει εκτίσει 25 χρόνια αλλά
δεν έχει εκτίσει 25 χρόνια”**

Και όμως αυτή είναι η συμπυκνωμένη συλλογιστική του Εισαγγελέα Εφετών Λαμίας προκειμένου να απορρίψει την έφεση του Δ. Κουφοντίνα για την υφ' όρων απόλυση.

Είναι μια συλλογιστική δανεισμένη από τον Βέγγο όταν ζητούσε 2000 δραχμές δανεικά από το αφεντικό του και εκείνος του έδινε 1000 και τελικά συμφώνησαν ότι το αφεντικό χρωστάει 1000 και ο Βέγγος τίποτα και από το θέατρο σκιών όταν ο Καραγκιόζης μοιράζεται με τον Χατζηαβάτη ένα ποσό σε “ίσα” μερίδια: «τα δικά μου, δικά μου και τα δικά σου, δικά μου». Αν αυτά δεν τα

έχετε δει, διαβάστε την πρόταση του Εισαγγελέα παρακάτω.

“ ... Στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Δυνάμει της με αριθμό Β ΜΕΚ 62/27-1-2021 συγχωνευτικής απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθήνας καθορίσθηκε στον εκκαλούντα συνολική ποινή κάθειρξης είκοσι ενός [21] ετών με εκτιτέα ποινή τα είκοσι [20] έτη **πλέον της μη συγχωνευτής ποινής της ενδεκάκις ισόβιας κάθειρξης.** Σύμφωνα με τον από 26-10-2021 [επικαιροποιημένο] πίνακα υπολογισμού ποινής του Κ.Κ. Δομοκού η κράτηση του εκκαλούντος για τις ποινές, που συγχωνεύθηκαν στην παραπάνω συγχωνευτική απόφαση, άρχισε στις 5-9-2002 [σύμφωνα με το με αριθμό 5/8-9-2002 Ενταλμα Προσωρινής Κράτησης του Ειδικού Εφέτη – Ανακριτή Αθηνών] και μέχρι την σύνταξη του πίνακα ο εκκαλών είχε εκτίσει πραγματική ποινή κάθειρξης δεκαεννέα [19] ετών, ενός [1] μήνα και είκοσι μίας [21] ημερών, ενώ με ευεργετικό υπολογισμό 2.904 πραγματοποιηθέντων ημερομισθίων, που αντιστοιχούν σε εκτιθείσα ποινή επτά [7] ετών, ένδεκα [11] μηνών και δεκαεννέα [19] ημερών, **έχει εκτίσει ποινή μεγαλύτερη των 25 ετών,** το δε υπόλοιπο της ποινής του είναι ισόβια κάθειρξη. Με βάση τα ανωτέρω σε συνδυασμό και με τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη της παρούσας μας, ο εκκαλών, ο οποίος έχει καταδικασθεί και σε ένδεκα [11] φορές ισόβια κάθειρξη, **δεν έχει εκτίσει πραγματική ποινή είκοσι πέντε [25] ετών** και ως εκ τούτου δεν έχει συμπληρώσει τον επιβαλλόμενο ελάχιστο χρόνο παραμονής σε σωφρονιστικό κατάστημα...”

Υπάρχει και κάτι άλλο. Η μέχρι τώρα διάταξη -έως την 1/7/19- προϊσχύσαντος Ποινικού Κώδικα, με την οποία το όριο αυτό ορίζεται στα 19 χρόνια πραγματική έκτισης και ο Κουφοντίνας έχει πάνω από 25 χρόνια αν συνυπολογίσουμε τα μεροκάματα που μετράνε 7 χρόνια.

Είναι προκλητικοί και μας το λένε με τον πιο ωμό και κυνικό τρόπο. Εφαρμόζουμε το ποινικό δίκαιο του εχθρού και αυτό σημαίνει ότι αποφασίζουμε με εξωνομικές λογικές και είναι ο **Κυρίαρχος** αυτός που παράγει το Δίκαιο. Να' στε καλά τουλάχιστον που επιβεβαιώνετε τις αντιεξουσιαστικές κριτικές

και κανέναν άλλον, για το χαρακτήρα του κράτους και των θεσμών.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΡΟΤΕΙΝΩ

Να απορριφθεί η με αριθμό 128/9-12-2021 έφεση του Δημητρίου Κουφοντίνα του Κωνσταντίνου, κρατούμενου Κ.Κ. Δομοκού, κατά του με αριθμό 187/30-11-2021 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Λαμίας.

Να επικυρωθεί το ανωτέρω εκκαλούμενο βούλευμα

Να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του εκκαλούντος.

Λαμία 24 Ιανουαρίου 2022

Εντάξει τα καταλάβαμε την ξέρουμε τη γλώσσα

Συντακτική ομάδα Βαβυλωνίας

Συνέντευξη με τον Πάνο Βλάχο για την παράσταση “Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού” (Video)

Η Βαβυλωνία πήρε συνέντευξη από τον Πάνο Βλάχο, πρωταγωνιστή της παράστασης «Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού». Ο Γιώργος

Μπακάλης και ο **Γιώργος Καραθανάσης** συνομίλησαν με τον ηθοποιό για την αστυνομική βία και την κρατική θανατοπολιτική, όπως αυτή ασκείται στην περίπτωση του Πινέλι, του Σαμπάνη, του Ζακ.

Στέκονται για λίγο στο ρόλο του γελωτοποιού ως φορέα κριτικής στην εξουσία. Ένα γελωτοποιό που στη συγκεκριμένη παράσταση δεν εξαντλείται σ' αυτή την κριτική, αλλά αναγγέλλει και τους νέους όρους της κριτικής αυτής, ξεφεύγοντας από τα παραδοσιακά αφηγήματα, με αναφορές στο Μάρκος και τους Ζαπατίστας. Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Πρόκειται για ένα θεατρικό που παρόλο που παίζεται εδώ και τόσες δεκαετίες και είναι γραμμένο σε μια άλλη εποχή, η τωρινή διασκευή του καταφέρνει να ενσωματώσει μια κριτική και σε ένα άλλο πλέγμα εξουσιών πέραν του διπόλου μπάτσος-αναρχικός. Βλέπουμε αναφορές σ' ένα σύνολο επικαιροποιημένων ζητημάτων όπως η πατριαρχία, η τοξική αρρενωπότητα και ο σεξισμός, πεδία που δε συνηθίζεται να θίγονται.

Προβληματίζονται αμφότεροι για το ποιος μπορεί να είναι ο σκοπός ενός τόσο κλασικού έργου στις μέρες μας, αλλά και η προτεραιότητα της τέχνης συνολικότερα. Αναρωτιούνται δηλαδή για το αν η ανάδειξη ενός γεγονότος καθαυτό, η ορατότητα για παράδειγμα της οποιασδήποτε κρατικής αυθαιρεσίας ή αν στην εποχή της διάχυσης της πληροφορίας σκοπός του έργου τέχνης είναι περισσότερο να μας δώσει την έμπνευση να αναμετρηθούμε επιτέλους με τέτοιες παθογένειες.

Την πετυχημένη παράσταση σκηνοθετεί ο Γιάννης Κακλέας, ενώ το θίασο συμπληρώνουν ο Θοδωρής Σκυφτούλης, ο Φοίβος Ριμένας, η Ιφιγένεια Αστεριάδη, ο Κωνσταντίνος Μαγκλάρας, Στέλιος Πέτσος ενώ ζωντανά επί σκηνής παίζει κιθάρα ο Βάιος Πράπα

Το Video της συνέντευξης ΕΔΩ

“Γιατί υποστήριζε άλλη ομάδα, γιατί ήταν αλλόθρησκος..”

του Βασίλη Καραπάνου

“Ξέρεις τι έχουν κάνει αυτοί στους δικούς μας ρε; Ξεχνιούνται αυτά; Μέχρι να σαπίσουν τα κόκκαλά τους θα τις χτυπάμε τις γαμιόλες. Να τους φιλήσουν οι μανούλες τους κρύους...”

Και κάπως έτσι τελειώνει το παραμύθι. Ούτε τα παιδιά στην κερκίδα είναι η μόνη σου ελπίδα ούτε τίποτα. 19χρονος πιτσιρικάς νεκρός, μαχαιρωμένος γιατί υποστήριζε άλλη ομάδα. Ήταν αλλόθρησκος.

Είμαστε οι τελευταίοι που θα εντοπίσουμε απλά ανεγκέφαλους και αούγκανους στα γήπεδα. Η κουλτούρα των γηπέδων είναι τόσο πολυδιάστατη, όσο και η κοινωνία με τα μύρια όσα θέματά της. Το ποδόσφαιρο δεν είναι το όπιο του λαού, ούτε ένα μέρος για να ξεδίνουν τα αποβράσματα. Ενσαρκώνει τις αντιθέσεις και τις ιδιαιτερότητες των κοινωνιών μας. Είναι άθλημα λαϊκό, γιατί υποστηρίζεται από πολλούς ανθρώπους διαφορετικών καταβολών. Μακριά από μας αναλύσεις που μιλάνε για παραστρατημένη εργατική τάξη που αντί να εξεγείρεται, ξεκαβλώνει στο γήπεδο.

Σε κάθε κοινωνική κίνηση, όμως, τα πράγματα δεν προχωράνε πάντοτε μπροστά. Ούτε γίνεται μία όμορφη στιγμή στον αθλητισμό να ξεπλύνει την καφρίλα και την ντροπή. Για κάθε μία στιγμή αλληλεγγύης μεταξύ οπαδών, για κάθε μία κίνηση συμπόρευσης στο δρόμο ενάντια στην καταστολή, μετράμε δεκάδες στιγμές δυσωδίας τα τελευταία χρόνια. Για κάθε προσπάθεια να καταργηθούν τα αθλητικά ιδιώνυμα και να γίνει πάλι αυτονόητη η μετακίνηση οπαδών, έρχονται περιστατικά όπως ο θάνατος του οπαδού του ΑΡΗ για να θυμίσουν ότι δεν είμαστε για τίποτα.

Δεν είμαστε για τίποτα αν δεν ξεριζωθεί η σαπίλα από τα σπλάχνα των γηπέδων. Αν δεν αποφασίσουν οι πολλοί οπαδοί, να ξεκάνουν το απόστημα που ριζώνει βαθιά στις κερκίδες, κάνει κουμάντα, νταραβέρια και πουλάει προστασία. Που μεγαλώνει γενιές πιτσιρικάδων για να καθαρίζονται με μαχαίρια, τσεκούρια και δρεπάνια, ή και με όπλα. Ή θα περιφρουρήσουμε τις κερκίδες μας ή θα κάνουν κουμάντο οι κανίβαλοι. Ή θα σοβαρευτούμε ή θα μας πάρουν παραμάζωμα τα ιδιώνυμα και το ποδόσφαιρο-εμπόρευμα. Ή θα κοπεί η παρανοϊκή βία ή θα μιλάμε για τα αγνά χρόνια σαν να είναι προπολεμικά παραμύθια. Ας το λάβουμε σοβαρά υπόψη ως άνθρωποι που αγαπάμε την μπάλα, την αλητεία, την φασαρία και την ομάδα μας. Ας κρατήσουμε ένα ρίγος από αυτά που νιώθουμε όταν την βλέπουμε στο γήπεδο και γι' αυτόν τον πιτσιρικά.

Ή θα τελειώσουν οι μαλακίες ή καλύτερα να πάμε σπίτια μας...

Η Βραζιλία, ο Μπολσονάρο και το κίνημα της αντίστασης

Η Βαβυλωνία συνομίλησε με τον διωκόμενο αγωνιστή Júlio Dória που συμμετέχει στη συλλογικότητα Organização popular στο Rio de Janeiro.

Μετάφραση: Γιώργος Νικολακόπουλος

Βαβυλωνία: Απο την εμφάνιση της πανδημίας η τακτική του Μπολσονάρου απέναντι στον κορονοϊό ήταν στην ίδια γραμμή με την τακτική του Τράμπ. Μια τακτική ακραίου φιλελευθερισμού με νεο φασιστικό και ακροδεξιο περιεχόμενο. Το αποτέλεσμα είναι η Βραζιλία με 620.000 νεκρούς, να βρεθεί στις πρώτες θέσεις παγκοσμίως όσον αφορά τα θύματα από τον κορονοϊό.

Júlio Dória: Η ανταπόκριση του Μπολσονάρο, σαν πρόεδρος της

Δημοκρατίας της Βραζιλίας, στην πανδημία ήταν η χειρότερη δυνατή. Σαν αντιπρόσωπος του λαού της Βραζιλίας θα έπρεπε να λάβει σοβαρά υπόψη τι συνέβαινε στον υπόλοιπο πλανήτη και να έχει πάρει περισσότερα μέτρα πρόληψης. Αυτός αρχικά αρνήθηκε την ύπαρξη του ιού, αλλά ακόμα και στη συνέχεια υποτίμησε τη σημασία της αντιμετώπισης του ιού. Άρχισε να λέει πως «Εντάξει, ο ιός υπάρχει, αλλά δεν είναι και τίποτα σοβαρό». Εν τέλει λειτούργησε ακόμα και ενάντια στα ιατρικά και επιστημονικά πρωτόκολλα υγιεινής και προστασίας, επειδή διαρκώς τοποθετούνταν με τον πιο λάθος τρόπο απέναντι στην πανδημία. Τα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά μέτρα που χρειαζόταν να πάρει ήταν αντίθετα στην αντίληψή του για την κοινωνία και τους τρόπους που αυτή οργανώνεται. Αν αναλογιστούμε πόσο απολυταρχική και φασιστική είναι η διακυβέρνησή του, δομημένη πάνω σε γενοκτονίες, θα καταλάβουμε ότι, φυσικά, μέτρα που σκοπεύουν στο να σώσουν και να προστατεύσουν ανθρώπους είναι ενάντια στη φύση του.

B: Το κίνημα πως αντέδρασε σε αυτή την θανατοπολιτική του κράτους, πολιτικά και κοινωνικά;

JD: Διοργανώσαμε πολλές δράσεις και καμπάνιες εναντίον του Μπολσονάρου και της πολιτικής του. Στην αρχή της πανδημίας προσπαθήσαμε και διασφαλίσαμε ότι θα υπάρχει πολιτική αλληλεπίδραση ανάμεσα σε κάποιες Φαβέλες και τις Quilombo. **Quilombo** είναι κοινότητες που αποτελούνται από απογόνους σκλάβων και ιθαγενών και φτωχά λευκά άτομα και είναι δομημένες γύρω από τις οριζόντιες διαδικασίες και την αλληλοβοήθεια. Πολλοί από αυτούς είναι και αγρότες, επομένως υπήρξε ένα δίκτυο αλληλοβοήθειας με τις Φαβέλες, διαμοιραζόταν φαγητό, φάρμακα, ρούχα, αφού το μεγάλο βάρος τα πανδημίας έπεφτε πάνω στις φτωχότερες οικογένειες. Πολλές από αυτές τις οικογένειες δεν μπορούσαν να εξασφαλίσουν ούτε τα πλέον απαραίτητα για την επιβίωσή τους, ούτε ένα πιάτο φαγητό ή ρούχα για να προστατευτούν από το χειμώνα. Οπότε έγινε προσπάθεια με αυτό το δίκτυο να καλυφτούν αυτές οι πρώτες ανάγκες. Αυτή η οργάνωση, αυτό το σε επίπεδο κοινότητας κοινωνικό κίνημα, ήταν

αντίθετο στην πολιτική του Μπολσονάρο. Η πολιτική του Μπολσονάρο μας καλούσε να βγούμε στους δρόμους, να πηγαίνουμε για δουλειά και να μεταδίδουμε τον ιό ο ένας στον άλλο. Με το δικό μας τρόπο καταφέραμε να κρατήσουμε τους ανθρώπους μας στα σπίτια, ασφαλείς. Με την υποστήριξη των δομών αλληλοβοήθειας καταφέραμε να εξασφαλίσουμε φαγητό για εμάς και τις κοινότητές μας, να παράξουμε φαγητό και μάσκες, και με οικονομική υποστήριξη πάλι από τα κινήματα να εφοδιαστούμε με αντισηπτικά και άλλα μέσα προστασίας από τον ιό. Αυτά είναι κάποια από τα μέτρα που πήραμε αλλά καταφέραμε επίσης να παράξουμε πολλά κείμενα και πολιτικό λόγο εναντίον του [εν. τον Μπολσονάρο] στο διαδίκτυο, αλλά και να κινητοποιηθούμε στο δρόμο, ακόμα και αν, για προφανείς λόγους, οι κινητοποιήσεις αυτές γίνονταν από περιορισμένο αριθμό ατόμων.

B: Το καθεστώς Μπολσονάρο πέραν της αυταρχικότητας έχει και χαρακτηριστικά λατινοαμερικάνικου φασισμού.

JD: Ο Μπολσονάρο επηρέασε τα κοινωνικά κινήματα κυρίως με τη χρήση βίας και εκφοβισμού. Έχει πολύ ισχυρές διασυνδέσεις με τις "militias" και άλλες παραστρατιωτικές ομάδες. **Εγώ προσωπικά, κυνηγήθηκα πριν 3 χρόνια στο Ρίο ντε Τζανέιρο, λόγω της πολιτικής μου δουλειάς και της πολιτικής μου δραστηριότητας.** Αυτού του τύπου οι παραστρατιωτικές ομάδες και οι "militias", υποστηρίχθηκαν πολιτικά από τις δράσεις της κυβέρνησης. Ειδικά ο Μπολσονάρο, μπορούσε να αρνηθεί ή και να καταλύσει ορισμένες κοινωνικές εγγυήσεις, κάνοντας πολύ δύσκολο το έργο ορισμένων δικηγόρων για παράδειγμα, όταν προσπάθησαν να κινηθούν νομικά εναντίον αξιωματικών της αστυνομίας ή παραστρατιωτικών ομάδων, για καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων κοκ. Επομένως στη συνέχεια όλες αυτές οι ομάδες, ναζιστικές και φασιστικές οργανώσεις, παραστρατιωτικές ομάδες, οι "militias", πήραν το μήνυμα και έδωσαν μεγαλύτερη ένταση στη δράση τους εναντίον των κοινωνικών κινήματων, αλλά και εναντίον ελευθεριακών και αριστερών ακτιβιστών.

B: Και οι επιπτώσεις;

JD: Νομίζω ότι οι επιπτώσεις στα κοινωνικά κινήματα και στην πολιτική πρακτική, κυρίως δηλαδή των αριστερών και αναρχικών κινήματων, ήταν πολύ αρνητικές. Πολλοί και πολλές από εμάς χάσαμε τις δουλειές μας, άλλοι βρέθηκαν σε ένα καθεστώς επισφαλούς εργασίας και εν τέλει η οικονομική μας δυνατότητα επηρεάστηκε σημαντικά. Μας εξώθησαν στην αβεβαιότητα και στην αναζήτηση άλλων πηγών χρημάτων, σε μια εποχή που η οικονομία είχε κλονιστεί συθέμελα. Αυτές οι συγκυρίες οδήγησαν να διασπαστούμε μεταξύ πολιτικής δουλειάς και επιβίωσης. Ειδικά άνθρωποι που έχουν παιδιά και οικογένειες, χρειάστηκε να γίνουν κομμάτι της πολιτικής μας δράσης, να τους προσφερθούν «άτυπες» εργασίες για να επιβιώσουν. Άλλοι που κατάφεραν να σώσουν τις δουλειές τους εργάζονταν σε εξαντλητικά ωράρια, καθιστώντας αδύνατη την πολιτική τους συμμετοχή. Στο τέλος τα κοινωνικά και πολιτικά κινήματα αποδυναμώθηκαν αισθητά.

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ Ιστορίες 1980-2000

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ

Ιστορίες 1980-2000.

Συνομότες, παρανομία, γιάφκες, όπλα, γλυκές συμμορίες, ληστείες, βόμβες, ευτράπελα.

Γκύζη, Ριφιφί, Καλογρέζα, Λατάκεια, Μαυρικίου, Υπόθεση Δύτης, τρόπος καθημερινής ζωής.

Κάθε μέρα ώρες ατέλειωτες σε μιά ένταση της έντασης σε ένα ατέλειωτο Rock.

Πάμε παιδιά!

Τα κάναμε όλα λέμε εμείς, τα θέλουμε όλα λέει ο Νάννι.

Ένα τσιγάρο δρόμος.

Ένας Κόσμος ένα ενιαίο Σύμπαν που όλο διαστέλονταν και όλο αόρατο γινόταν.

Ατίθασο προς όλους, άγριο στο ποιόν του.

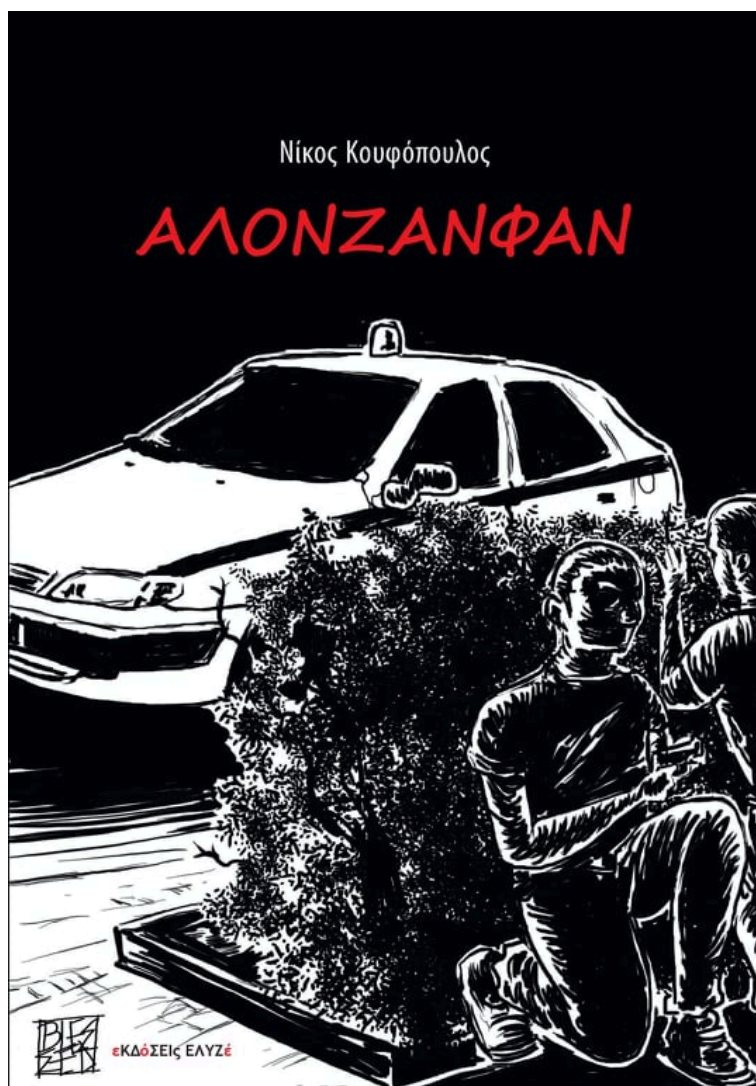
Και η Αναρχία σε μια διαρκή αμηχανία.

Πάντως με αυτά και με αυτά ότι θεμελιώθηκε το 80 – ο τρόπος, το ήθος, οι ταυτότητες – εξακολουθούν στις ίδιες διαδρομές να αναπαράγονται μέσα απο τα big-bag κάθε δεκαετίας.

Και η καλή και η κακή Αναρχία.

Εμείς εδώ θα μιλήσουμε για την κακή.

Η καλή είναι για άλλα παιδιά αν και όλοι βρίσκονται στο ίδιο ηλιακό σύστημα.

Ναι, «έβραζε» εκείνη την περίοδο η νεολαία αλλά και αρκετοί πιο

μεγάλοι σε ηλικία.

Μια διαρκής αναζήτηση νοήματος της ζωής.

Οι πιο «ανήσυχoi και ζωηροί» πλήρωσαν βαρύ τίμημα.

Οι κομμουνιστές, είχαν φτιάξει ένοπλες οργανώσεις. Πλήρωσαν και

πληρώνουν κάποιοι ακόμα.

Οι αναρχικοί: Ένοπλα, φυλακίσεις, συμπλοκές, νεκροί, αυτοκτονίες.

Για τους ροκάδες, τους πάνκηδες και όλο εκείνο το κομμάτι της νεολαίας: πρέζα, ναρκωτικά, ψυχιατρεία, αυτοκτονίες.

Οι μηχανόβιοι -μιλάω με σιγουριά για το Περιστέρι- περνούσαν στις

δύο τη νύχτα κάθετα τη θηβών κατεβαίνοντας τη λεωφόρο Καβάλας, με τα γκάζια τσίτα... «αβλεπί». Ό,τι κάτσει.

Είχαν σκοτωθεί πέντε-έξι. Συνέχιζαν οι υπόλοιποι.

Όλοι ήταν με έναν τρόπο στους δρόμους.

Η αναζήτηση νοήματος της ζωής, περνούσε όμως πολλές φορές από τον θάνατο.

Και το ερώτημα παραμένει, για όποιους θέλουν να ζήσουν:

Πώς παίζεται μια ζωή και γιατί;

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ...

Αλονζανφάν

Σχημα: 15 Χ 22 – Σελίδες: 200 – Τιμή: 9 ευρώ – ISBN 978-618-85485-0-3

ΑΛΟΝΖΑΝΦΑΝ

Ιστορίες 1980-2000.

Συνομότες, παρανομία, γιάφκες, όπλα, γλυκές συμμορίες, ληστείες, βόμβες, ευτράπελα.

Γκύζη, Ριφιφί, Καλογρέζα, Λατάκεια, Μαυρικίου, Υπόθεση Δύτης, τρόπος καθημερινής ζωής.

Κάθε μέρα ώρες ατέλειωτες σε μιά ένταση της έντασης σε ένα ατέλειωτο Rock.

Πάμε παιδιά!

Τα κάναμε όλα λέμε εμείς, τα θέλουμε όλα λέει ο Νάννι.

Ένα τσιγάρο δρόμος.

Ένας Κόσμος ένα ενιαίο Σύμπαν που όλο διαστέλονταν και όλο αόρατο γινόταν.

Ατίθασο προς όλους, άγριο στο ποιόν του.

Και η Αναρχία σε μια διαρκή αμηχανία.

Πάντως με αυτά και με αυτά ότι θεμελιώθηκε το 80 – ο τρόπος, το ήθος, οι ταυτότητες – εξακολουθούν στις ίδιες διαδρομές να

αναπαράγονται μέσα απο τα big-bag κάθε δεκαετίας.

Και η καλή και η κακή Αναρχία.

Εμείς εδώ θα μιλήσουμε για την κακή.

Η καλή είναι για άλλα παιδιά αν και όλοι βρίσκονται στο ίδιο ηλιακό σύστημα.

Περιεχόμενα

1. Κάτι σαν πρόλογος
2. Εμένα οι φίλοι μου
3. Τσάρκα στην Ραφήνα και όλα ήταν φίνα
4. Η βόμβα στην κούτα από γάλα νουνού
5. Μια περίεργη βραδυνή επίσκεψη
6. Καλογρέζα
7. Το μεγάλο κόλπο
8. Υψηλού επιπέδου συνάντηση στη Ρώμη
9. Υπόθεση δύτης
10. Πώς να κάνετε μια ληστεία τράπεζας
11. Απόψε κάνεις μπαμ στην...Μαυρικίου 12
12. Η συμμορία του... ενός
13. Παλαιοκώστα το είχαμε σκεφθεί κι εμείς αλλά
14. Ερωτευμένος αναρχικός
15. Παιδια να οργανωθούμε
16. Κύριε πρόεδρε, δεν είναι αυτό που νομίζετε
17. Σε αγαπάω, με ακούς;
18. Κάψιμο εφημερίδας Εξόρμησης του ΠΑΣΟΚ
19. Τζοάννα. Η κυρία και ο μούτσος
20. Παράνομος με ντεσεβό
21. Το βαπόρι απ'την Τουρκία, πήγε όπλα στη Συρία
22. Γιάφκες
23. Εν αρχή είναι οι... Προβοκάτορες
24. Γιώργος Διαλυνάς
25. Συνέδριο ένωση αναρχικών
26. Ένα φιλί από τη Μελίνα Μερκούρη
27. Επίσκεψη σε υπουργό του Παλιού Ορθόδοξου Πασόκ
28. Ο στενός συνεργατης του Καστοριάδη γράφει χάρντ κορ
29. ερωτικά κείμενα στον... Καζανόβα

30. Πρώτη συνέλευση εκδιδόμενων γυναικών, πούστηδων, λεσβιών, τραβεστί στο θέατρο Ακροπόλ
  31. Όταν το περιπολικό την κάνει για... πούλο
  32. Σε αυτό το γάμο που ήρθαμε, καλέ σήμερα
  33. Η πιο ασφαλής γιάφκα είναι το γραφείο ενός... υπουργού
  34. Αυτός δεν είναι άνθρωπος, είναι μια ιδέα
  35. Συμβαίνει και...στα καλύτερα σπίτια
  36. Οι μαφιόζοι στις φυλακές Κορυδαλλού
  37. Ο γίγαντας Στέλιος Καζαντζίδης
  38. Σύλληψη για απόπειρα ...απαλλοτρίωσης αυτοκίνητου
  39. Προμήθεια πυρομαχικών από...μεγαλομαφιόζο
  40. Ήμαστε όλοι γύφτοι
  41. Υπόθεση Μινιόν
  42. Γιάννης Γαλανόπουλος [Καπεταν Ανέστης]
  43. Όχι με όπλα για μια κλοπή γραφομηχανής παιδιά ε;
  44. Κάποιες σκέψεις
  45. Ο πυρετός στην αναρχία
- Κάτι σαν επίλογος
-

Για τον αντιφασισμό απαραίτητη προϋπόθεση είναι ο αντιφασισμός

του Νώντα Σκυφτούλη

Αν και τα πράγματα έχουν πάρει το δρόμο τους ωστόσο καλό είναι να ακούγονται και οι διαφωνίες μας οι οποίες είναι και ιστορικές και συγκαιρινές. (Μιά κριτική και συνοπτική προσέγγιση για τις αστοχίες στη Σταυρούπολη).

Η στρατηγική της Αριστεράς απέναντι στο φασιστικό φαινόμενο από την εμφάνισή του μέχρι σήμερα υπήρξε μία και αυτή είναι η

άσκηση πίεσης στο κράτος προκειμένου να αναλάβει δράση με τα δέοντα μέτρα προκειμένου να αντιμετωπισθεί αυτή την απειλή. Αν αυτή η στρατηγική πριν τον πόλεμο υπήρξε ολέθρια και έστρωσε το χαλί του θριάμβου στον φασισμό μετά τον βΠΠ απεδείχθη αρκούντως αποτελεσματική σε όλα τα πεδία και είναι ένας λόγος να τη συνεχίσει. Ο άλλος λόγος είναι ότι ουδέποτε μπήκε στον κόπο να αναλύσει το φαινόμενο του φασισμού και αυτό όχι γιατί δεν είχε ικανούς ανθρώπους να το κάνουν αλλά γιατί ο μαρξιστικός ιστορικός υλισμός το είχε εξηγήσει πριν καν εμφανιστεί. Έτσι μέσα από τις ταξικές απλουστεύσεις του ιστορικού υλισμού και τα χονδροειδή ιδεολογήματα που οδηγούσαν σε πολιτικές θολούρας σε επίπεδο συμμαχιών και τακτικών δημιουργούσε μια σύγχυση υπερβαίνοντας τα όσα διαδραματίζονταν στον αισθητό κόσμο με τα τάγματα εφόδου να προετοιμάζουν την προέλαση τους. Ταυτόχρονα εμπόδισε τον αντιφασιστικό διαφωτισμό και εξακολουθεί να τον εμποδίζει μέχρι σήμερα. Έχοντας ορίσει το φασισμό σαν αυτο που ήθελε η ίδια η αριστερά να είναι ο φασισμός υπονόμωσε κάθε προσπάθεια αντιφασιστικής κουλτούρας. Έτσι το εθνοκράτος(εθνικισμός) ο ρατσισμός(κρατική κατάσταση εξαίρεσης) ο αντισημιτισμός η βία και η θανατοπολιτική τα βασικά θεμέλια του φασισμού είναι ένα άγνωστο πεδίο κριτικής για την αριστερά πριν και μετά τον πόλεμο και σίγουρα δεν υπάρχουν καν στην γενικότερη κουλτούρα της κριτικής της. Ήρθε και η δεκαετία του σαράντα όπου έθαψε κάθε προσδοκία κριτικής στα φασιστικά ιδεολογήματα αφού ο φασισμός μπήκε παντού και ο αντικατοχικός και αντικατακτητικός αγώνας ήταν πλέον προαιρετότητα. Τα βασικά λοιπόν ιδεολογήματα του φασισμού έμειναν άθικτα μέχρι σήμερα.

Ένα βασικό σημείο ας πούμε πάνω στον τρόπο πραγματοποίησης των σκοπών είναι η βία που χρησιμοποιείται σαν πολιτικό εργαλείο. Για το φασισμό είναι πρωτογενής συνθήκη διότι αρχίζει και τελειώνει με αυτήν. Πρώτα γεννήθηκαν τα freikorps μετά κατασκευάστηκαν τα φασιστικά κόμματα για να ολοκληρώσουν πάλι με τον πόλεμο και το Άουσβιτς. Γι' αυτό η φασιστική βία είναι ωμή και άμεση και αποτελεί το οξυγόνο τους και είναι αυτή που έδωσε νόημα στην Αντίδραση το 1918 στη Γερμανία για να

καθιερωθεί μόνιμα και σταθερά. Όταν ο Τέλμαν και οι Σοσιαλδημοκράτες δημιούργησαν τις πολιτοφυλακές ήταν για να αμυνθούν και όχι να προξενήσουν εμφύλιο-πράγμα που θα είχα αποτρέψει πολλά πράγματα- αλλά τα τάγματα εφόδου ήδη αριθμούσαν μερικά εκατομμύρια και ήταν πλέον αργά.

Η επανάσταση και ο κομμουνισμός εμφανίστηκαν σε πρώτο χρόνο και διεκδίκησαν την εξουσία και στις κατάλληλες συνθήκες την κατέκτησαν επικρατώντας και στο πεδίο του εμφυλίου πολέμου. Η αντίδραση και ο φασισμός εμφανίζονται σε δεύτερο χρόνο για να εμποδίσουν και να συντρίψουν κάθε πολιτική αντικαθεστωτική δραστηριότητα. Ο φασισμός μελέτησε πολύ βαθιά τον κομμουνισμό υπέκλεψε όχι μόνο αρκετά ιδεολογικά προτάγματα αλλά πολλά πράγματα από την τακτική. Και η ιστορία πλούσια σε συμπεράσματα που στην στην προκειμένη περίπτωση απέδειξε ότι ο φασισμός έκανε περίπατο τόσο θριαμβευτικό που η εξόντωση του κομμουνισμού να θεωρείται πρόσχημα μιας και τον κατέστειλε σε ελάχιστο χρόνο για να του μείνει απεριόριστος χρόνος για τα Άουσβιτς και για τον επεκτατικό πόλεμο καταστρέφοντας τον κόσμο. Ακόμη και σήμερα ο νεοφασισμός κατέχει το προνόμιο του αιφνιδιασμού και αυτό λόγω της ελλειμματική αριστερής μαρξιστικής αφαίρεση που μένει σταθερή και αμετάβλητη για όλες τις ερμηνείες του αισθητού κόσμου απο καταβολής κόσμου. Για παράδειγμα το μακεδονικό καθώς και το αντιεμβολιαστικό δύο στερεότυπα που παράγουν φασισμού η αριστερά όχι μόνο δεν τα απάντησε ευθυτενώς αλλά ρωγματώθηκε η ίδια από αυτά όπως έπαθε και με τα στερεότυπα του αντισημιτισμού και του ρατσισμού παλαιότερα χωρίς να τα έχει επιλύσει ακόμη μέχρι σήμερα..

Άλλο αντιμετωπίζω τη φασιστική απειλή και άλλο αντιμετωπίζω τον ίδιο τον φασισμό

Η παρέμβαση των φοιτητών στη Σταυρούπολη είχε τις αντιφάσεις ή μάλλον τις ιστορικές ανεπάρκειες και τις αμφισημίες της αριστεράς ως προς τον αντιφασισμό. Ήταν μια δρομική παρέμβαση άμεσης δράσης φαινομενικά η οποία κατέληξε σε φιάσκο επαναλαμβανόμενο. Την κατάσταση έσωσε η άλλη τακτική η εκτός δρόμου η κοινοβουλευτική και η πίεση στο κράτος. Το αποτέλεσμα

της παρέμβασης ήταν να πετύχει η πίεση προς το κράτος να ξαναλειτουργήσουν οι μηχανισμοί αντιμετώπισης του φασιστικού φαινομένου και αυτό δεν μας στενοχωρεί καθόλου. Αλλά απο την άλλη με την δρομική ήττα της παρέμβασης το αποτέλεσμα ήταν να ενθαρρυνθούν οι φασιστικές γκρούπες σε όλη τη χώρα με σύνθημα Σταυρούπολη παντού. Μια γνήσια αυτοκριτική είναι αναγκαία που σημαίνει ταυτόχρονα και αλλαγή στάσης απέναντι στο φασισμό στο δρόμο. Παρόλο που η χρυσή αυγή είναι στη φυλακή και έχει διαλυθεί οργανωτικά δε σημαίνει ότι ο φασισμός έσβησε. Δε φτάνει με άλλα λόγια να βγάλει το κράτος εκτός νόμου τους φασίστες για να σβήσει ο φασισμός διότι αυτές οι **τακτικές δεν είναι αντιφασισμός αλλά αντιμετώπιση της απειλής του και όχι της ουσίας του**. Πέρασαν τόσα χρόνια ήρθαν τόσες ευκαιρίες και δυστυχώς ο φασισμός συνεχίζει να έρπεται χωρίς να τον ερμηνεύσουμε και να τον ορίσουμε προκειμένου να τον αποδιοργανώσουμε. Ας προσθέσουμε ότι σε κάθε αναζωπύρωση του φασισμού η αριστερή εξήγηση είναι η προσφιλής οικονομική κρίση η οποία άλλοτε ευθύνεται για την ριζοσπαστικοποίηση και άλλοτε για την συντηρητικοποίηση και αυτό έτσι το λένε χωρίς να το πολυπιστεύουν.

Φυσικά και εννοείται ότι τα δικαστήρια για φόνους ξυλοδαρμούς εμπρησμούς κοινωνικών κέντρων και άλλων παρόμοιων καταστάσεων όχι μόνο δεν μας αφήνουν αδιάφορους αλλά και συμμετόχους σε όλες αυτές τις διαδικασίες. Το πρόβλημα που συζητάμε εδώ είναι ο δρόμος και η εδαφικοποίηση και εκεί αν είμαστε άστοχοι μπορεί να φέρουν τα αντίθετα αποτελέσματα. Τέτοια άστοχη παρέμβαση ήταν και η Σταυρούπολη.

Τα ΕΠΑΛ αντιμετωπίζονται με τα ΕΠΑΛ

Αυτή τη στιγμή η χρυσή αυγή είναι τελειωμένη πολιτικά και κυρίως οργανωτικά. Αμέσως μετά την διάλυσή της και την φυλάκιση της ηγεσίας της άρχισαν να παράγονται νεοσύστατες ομάδες νέων νεοναζιστικού προσανατολισμού όσο αφορά την τακτική αλλά με πιο ραφιναρισμένα ιδεολογικά χαρακτηριστικά που να παράγουν λιγότερη παραδοσιακή ιδεολογία και περισσότερο εθνικισμό του αισθητού. Ήθελαν να αποφύγουν το εγκληματικό

λάθος της χρυσής αυγής όπου με την παροιμιώδη ωμότητα διακήρυττε έργω λόγω την ιστορική της συνέχεια με τον χιτλερισμό και τα τάγματα εφόδου. Συσπειρώθηκαν σε ολιγομελείς ομάδες και μέσα απο ένα άτυπο δίκτυο επικοινωνίας παρέμβαιναν κυρίως στους τοίχους με συνθήματα αλλά οργάνωναν ανάλογα με τις δυνατότητες τους την “αυτοάμυνά” τους αλλά και τη δυνατότητα να επιτεθούν όπου και όταν τους παίρνει. Ανθρωπολογικά είναι νέοι τελευταίων τάξεων του λυκείου επαλ που δεν θα γίνουν φοιτητές από υποβαθμισμένες συνοικίες της Αθήνας. Εκεί βρίσκεται και το όποιο υποκείμενό τους.

Τώρα όμως πρέπει να πούμε και μια αλήθεια. Ο χώρος των συγκεκριμένων σχολείων έχει ένα δικό του *modus vivendi* όπου τα ναρκωτικά για παράδειγμα είναι ενταγμένα σε αυτό τον τρόπο ζωής. Όταν λέμε ναρκωτικά δεν εννοούμε ασφαλώς το τσιγάρο αλλά πολύ σκληρότερα εξαιρουμένης της ηρωίνης. Το γράφουμε αυτό για να γνωρίζουμε ότι όταν πάμε έξω από σχολείο δεν θα βρούμε τίποτα μαθητούδια άμαθα αλλά αποφασισμένα άτομα. Οι μαθητές των γενικών λυκείων θα έχουν τις εμπειρίες τους από τους αντίστοιχους των τεχνικών που οι γονείς τους ανησυχούσαν μη τυχόν και συνορεύουν τα σχολεία. Αντιλαμβάνεστε ότι αντιφασιστική προπαγάνδα σε αυτο το χώρο δεν μπορούν να κάνουν ούτε οι διευθυντές ούτε οι γονείς ούτε οι καθηγητές ούτε οι αυριανοί δικηγόροι μηχανικοί κλπ. Είναι σαν να βάλουμε την εκκλησία και την αστυνομία να κάνει κύρηγμα ενάντια στα ναρκωτικά που το σίγουρο αποτέλεσμα θα είναι η αύξηση της διακίνησης. Οι παρέες και οι αντιφάδες του επαλ θα τα καταφέρουν καλύτερα.

Στις γειτονιές δόθηκε και δίνεται η απάντηση σε αυτόν τον διάχυτο πλέον φασισμό από εκείνους που όφειλαν, μπορούσαν αλλά και τους αντιστοιχούσε τέλος πάντων. Οι αντιφασιστικές μεταμεσονύκτιες βόλτες οι οποίες σε πολλές περιπτώσεις ήταν αποτελεσματικές και έστελναν σήμα ότι η νύχτα και ο δρόμος εξακολουθούν να έχουν κινδύνους για τους νεοναζί και τις ποικιλώνυμες πλέον παρέες τους. Αλλά και ως προς τη διαχείριση αυτού του αντιφασισμού χρειάζονται διορθωτικές

κινήσεις. Μία κίνηση είναι να αποφεύγουμε να λειτουργούμε με βάση το γενικότερο κλίμα της αντιφασιστικής νομιμοποίησης και νομιμότητας. Ας αποφεύγουμε επίσης την επιδίωξη της πολιτικής υπεραξίας και την προβολή της δράσης. Μια άλλη διορθωτική κίνηση είναι η ενδελέχεια στην έρευνα πριν και μετά των δράσεων. Όπως όμως και νάχουν τα πράγματα η πολιτική και ιδεολογική αποδιοργάνωση του φασισμού πρέπει να είναι η προτεραιότητα και αυτή δεν μπορεί να είναι μόνο ιστορική αλλά και να καλύπτει τα σημερινά ζητήματα που αντλεί ο φασισμός. Τελειώνοντας να πούμε ότι ο ηρωικός αντιφασισμός της δεκαετίας του 40 έχει εξαντλήσει τα όριά του. Ούτε το εαμ-ελας πρόκειται να επανιδρυθεί ούτε η πηγάδα του Μελιγαλά να ξαναλειτουργήσει. Παρά μόνο το ευθυτενές αντιφασιστικό βέλος να καρφωθεί στην καρδιά του κτήνους. Αυτό μπορεί να γίνει και θα γίνει.

10ο Ελευθεριακό Φεστιβάλ Βιβλίου Θεσσαλονίκης, 1-3/10 Πλατεία Χημείου

Αναλυτικά το πρόγραμμα του Φεστιβάλ που θα πραγματοποιηθεί στην Πλατεία Χημείου στην Θεσσαλονίκη:

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1/10

– Θεματική 1: «ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝΟΝΤΑΣ ΕΔΑΦΗ»

17.00

– Συναντήσεις στην αυλή της Rosa Negra: Αποσπάσματα από τη σπορά της Κατάληψης «Μαύρο Ρόδο», συλλογικό, εκδόσεις των ξένων

18.00

-Μαθαίνουμε ακούγοντας

Αυτονομία, εκπαίδευση και αντάρτικο σε Τσιάπας και Κουρδιστάν, συλλογικό, εκδόσεις Ευτοπία

–Σαν τον Ζαπάτα και τον Τσε;

Οι Zapatistas και οι Βολιβιανοί Cocaleros, Λ. Οικονομάκης,
Ακυβέρνητες Πολιτείες

ΣΑΒΒΑΤΟ 2/10

– Θεματική 2: «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ»

14.00-16.00

-Πολιτικό & λαϊκό τραγούδι

16.00

– Biennio Rosso – Η Κόκκινη Διετία (1919-1920), Το κίνημα των εργοστασιακών συμβουλίων & καταλήψεων στην Ιταλία & η συμβολή των αναρχικών, εκδόσεις Ortus

17.00

– Προμηθέας εναντίον Λεβιάθαν, θεωρίες για το κράτος. Από τον φιλελευθερισμό στον αναρχισμό, Κ. Δεσποινιάδης, εκδ. Πανοπτικόν

18.00

– Κοινοτική πολυτέλεια, το πολιτικό φαντασιακό της Παρισινής Κομμούνας, Κ. Ross, εκδόσεις των ξένων

ΚΥΡΙΑΚΗ 3/10

– Θεματική 3: «ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΣΥΝΟΡΑ»

13.00

– Συντροφική κουζίνα & δραστηριότητες πέρα από τα σύνορα

16.00

– Η πένα μου δεν σπάει, τα σύνορα είναι που θα σπάσουν. Γράμματα στον κόσμο από τη Μόρια, Parwana Amirí, Ακυβέρνητες Πολιτείες. Συζήτηση με τη συγγραφέα και με άλλες προσφύγισσες.

– Θεματική 4: «ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»

17.00

– Τα ιογενή, Γιώτα Τεμπρίδου, Ακυβέρνητες Πολιτείες

18.00

-Η αναγέννηση ενός επαναστάτη, D. Danvers, εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες

Κάθε μέρα: πάγκοι με βιβλία, vegan μεταναστευτική κουζίνα από το Room 39, γωνιά παιδικού βιβλίου, διάθεση προϊόντων της ΒΙΟΜΕ

Η επιστροφή του Αλάχ στην Καμπούλ

To Big-Bang του Αφγανικού επανεξισλαμισμού είναι χωρίς αμφιβολία η στιγμή της εισβολής του σοβιετικού στρατού(1979). Είχε προηγηθεί πετυχημένο πραξικόπημα από το φιλοσοβιετικό κόμμα, υποσχόμενο περισσότερο εκσυγχρονισμό!!! και προς ενίσχυση του καθεστώτος αλλά και για τη γενικότερη γεωπολιτική ισχύ έδωσε το παρόν ο Ρώσικος στρατός. Με ιδιαίτερη ευκολία έγινε και το πραξικόπημα και η εισβολή διότι είχαν την συναίνεση του Αφγανικού στρατού. Μια συναίνεση που οφείλεται στο γεγονός ότι ο «καλός» μονάρχης αλλά και ο μετέπειτα «καλός» πρόεδρος έστελναν για στρατιωτικές σπουδές στη Μόσχα , «ευέλπιδες» Αφγανούς.

Από την ανεξαρτησία(1919) είτε με συνταγματική Μοναρχία είτε με αστική δημοκρατία ουδέποτε η Σαρία και ο Ισλαμισμός ήταν στο πολιτικό προσκήνιο και ο μοναδικός ρόλος που είχαν στο δημόσιο χώρο ήταν να αντιδρούν μαζί με τους πατριαρχικούς φυλάρχους και τα μεσαιωνικά κατάλοιπα στις συνεχείς αστικές μεταρρυθμίσεις του κυρίαρχου κοσμικού κράτους.

Εισέβαλλε στο Αφγανιστάν η Σ.Ε. η οποία μέχρι τότε τροφοδοτούσε και πατρονάριζε όλα τα αντιιμπεριαλιστικά και εθνικά κινήματα σε όλο τον κόσμο. Βρισκόμαστε σε μια εποχή όπου τα αντιιμπεριαλιστικά καθεστώτα έχουν ήδη διευρυνθεί εδαφικά και φυσικά έχουν δείξει προς όλες τις κατευθύνσεις περί τίνος πρόκειται. Σαντάμ, Άσαντ ,Καντάφι, Μεγκίστου και λοιποί. Το φαντασιακό του αντιιμπεριαλισμού είχε ολοκληρωθεί και αφυδατωθεί από τις καθεστωτικές αντιιμπεριαλιστικές μοναρχίες αφήνοντας ένα κενό στο χώρο του αντιιμπεριαλιστικού κόσμου και ήρθαν οι Μουτζαχεντίν αλλά και η συγκαιρινή Ιρανική εισβολή στην αμερικάνικη πρεσβεία της Τεχεράνης να το καλύψουν.

Αν και ο ισλαμικός φονταμελισμός είναι οργανική εξέλιξη του

αντιιμπεριαλισμού ενωμένοι με τη συλλήβδην αντιυλιστική αντιδυτική αφηγηματική ωστόσο για όσους ξέρουν και θυμούνται είναι αυτός που εκθρόνισε τον αντιιμπεριαλισμό από όλα τα μέτωπα συμπεριλαμβανομένου και του Παλαιστινιακού και επανέφερε τη Σαρία σαν περιεχόμενο και νόημα στον φενακισμένο αντιιμπεριαλισμό. Για να διευκρινίσουμε, αντιιμπεριαλισμό δεν εννοούμε τους αντιιμπεριαλιστικούς αντικαθεστωτικούς αγώνες που έγιναν και γίνονται αλλά το πρόσχημα για την επιβολή των διάφορων τριτοκοσμικών ολοκληρωτισμών θρησκευτικών ή κοσμικών καθεστώτων.

Η ανάδευση που έκανε η σοβιετική εισβολή δημιούργησε μια κατάσταση χωρίς επιστροφή. Ακολούθησαν οι Αμερικάνοι πολλαπλασιάζοντας το θρησκευτικό φαντασιακό της αντίστασης δίνοντας στους διάδοχους των Μουτζαχεντίν, Ταλιμπάν θεϊκή προέλευση .

Αυτή είναι μια πολιτική εξήγηση που δεν επαρκεί να εξηγήσουμε την εμμονή μεγάλου μέρους της Αφγανικής κοινωνίας στη θρησκευτική φενάκη την οποία τοποθετούν στην κορυφή της πολιτικής διαχείρισης και κοινωνικής οργάνωσης δημιουργώντας συνθήκες τέλειου ολοκληρωτισμού.

Έχουμε μια ιδιότυπη επιστροφή στο μεσαίωνα με την επανεμφάνιση των Ταλιμπάν και τη συναίνεση που επιδεικνύει απέναντί τους η Αφγανική κοινωνία; Όχι

Τον μεσαίωνα οι Αφγανοί τον πέρασαν όπως όλος ο κόσμος.

Η θρησκεία παράγεται από την κοινωνία και λίγα πράγματα μπορούμε να κάνουμε ως προς αυτό. Είτε όταν έχει το θεό στην κορυφή του ιεραρχικού σύμπαντος ως δημιουργού που καθορίζει τα πάντα, βούληση κανόνες υποταγή, είτε όταν τον επιμερίζει σαν πανταχού παρόν και τον καταναλώνει μαζί με τα άλλα καταναλωτικά υλικά αγαθά. Αυτό το σχήμα είναι καθολικό και με τις ανάλογες διαβαθμίσεις ισχύει καθολικά σε όλο τον πλανήτη.

Οι Ταλιμπάν λοιπόν δεν είναι πιστοί ισλαμιστές υπάκουοι στον δημιουργό θεό αλλά επαναεξισλαμισθέντες προκειμένου να

χρησιμοποιήσουν το θεό για τα αισθητά: Την εξουσία και την επιβολή των κανόνων της Σαρία κατ επιλογήν.

Να προσθέσουμε εδώ ότι ο Αφγανικός λαός δεν είναι παιδιά όπως θα έλεγε και ένας Έλληνας στοχαστής που διέπρεψε στο Παρίσι, διότι είχε τις ευκαιρίες από το 1926 να δώσει και άλλες προοπτικές αλλά φαίνεται ότι η πολιτική ηγεμονία του θρησκευτικού είναι αρκετά δημοφιλής και είναι αυτό που ισχυροποιεί τον ολοκληρωτισμό των διάφορων θρησκευτικών κινήματων που εναντιώνονται στις μεταρρυθμίσεις .

Με αυτά λοιπόν τα δεδομένα και με όσα ακλούθησαν στην πρόσφατη ιστορία του Αφγανιστάν είναι βέβαιο:

Ότι η μεταρρύθμιση, η επανάσταση, η αλλαγή, είναι υπόθεση της κοινωνίας που τα απαιτεί και όχι αξίες εισαγόμενες και επιβαλλόμενες με τον άλφα ή βήτα τρόπο.

Ότι η Αριστερά για το Αφγανιστάν πολύ λίγα πράγματα μπορεί να πελλίσει και καλύτερα να προσφύγει στη στρατηγική της σιωπής .

Ότι η δεξιά από φεμινοεθνικισμούς μέχρι φιλελεύθερους έχουν μεγάλη ρατσιστική απόσταση από τις γυναίκες του Αφγανιστάν.

Ότι η θρησκεία και τα προτάγματά της είναι σε απόσταση ενός σύμπαντος από την αισθητή κοινωνική απελευθέρωση.

Αυτοί είναι οι λόγοι όπου η αυτοοργάνωση της αντίστασης της Αφγανικής κοινωνίας για τη αποκατάσταση του φυσικού και κοινωνικού κόσμου περνάει μέσα από τα χέρια των ίδιων.

Αντίσταση με κάθε τρόπο και χωρίς θεοκρατικά περιεχόμενα, στην ολοκληρωτική εξουσία των Ταλιμπάν για μια κοινωνία ελευθερίας ισότητας και αλληλεγγύης.

Η ΡΟΖΑΒΑ είναι ο σίγουρος δρόμος μιας νίκης που αφορά όλο το ανθρώπινο γένος.